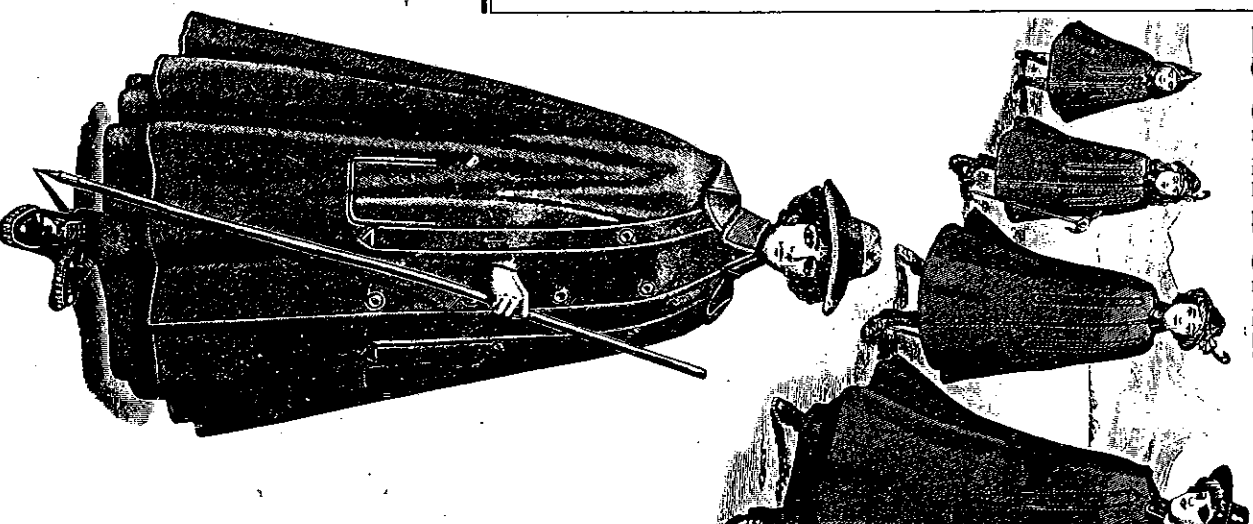

La Comarca Carlina

MODA

**AIXÒ SÍ QUE
ÉS UNA DONA!**

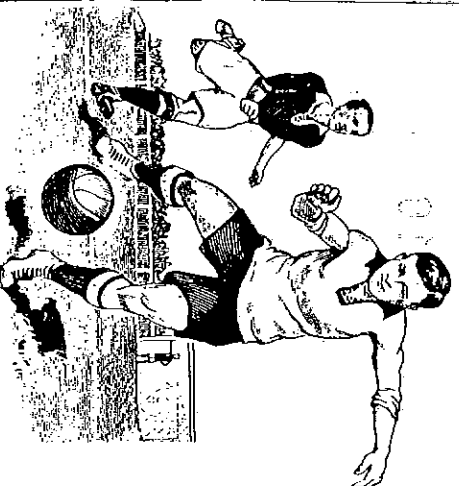
ESPORTS

EL FUTBOL

El futbol és un esport molt indecent perquè els jugadors porten uns pantalons massa curts i ensenyen massa les cuites. De vegades, com en Butragueño, ho ensenyen tot.

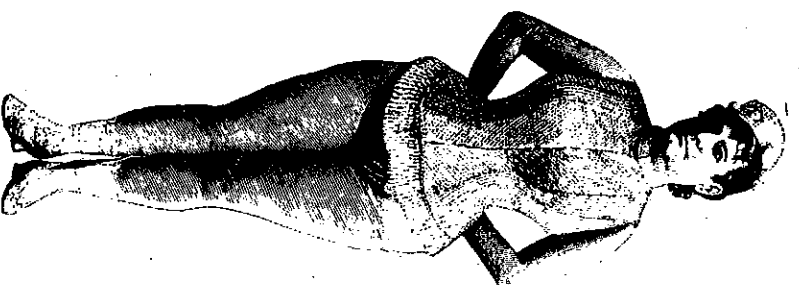
Abans els pantalons eren molt més decentes, com els del porter del Dundee durant el primer partit contra el Barça.

El futbol s'ha tornat molt irreverent. Abans els jugadors se senyaven en començar el partit i a la mitja part, però ara no ho fan mai. Només en les rares ocasions en què el Barça guanya alguna copa, se'n van tots a l'Església de la Mercè, però ho fan més per propaganda que per autèntica fe. El Barça és un club molt descregut.

Abans els porters se senyaven quan els picaven un penal. Ara no se senya ni en Zubizarreta, tot i que és del País Basc, lloc amb fondes arrels religioses i terra de carlins. No és gens estrany que l'Osasuna li colés tots els penals.

Els immigrants assimilen de seguida els nostres defectes i perden aviat les seves qualitats: es tornen descreguts, no se senyen i tenen pocs fills, com els catalans.

I JOCS FLORALS CARLINS

«LA COMARCA CARLINA» convoca els primers Jocs Florals Carlins de l'any 1987, que es regiran per les següents

BASES

- 1.- Els poemes, rigorosament inèdits, tindran una extensió màxima de tres folis, i seran escrits en la llengua oficial de la comarca.
- 2.- S'han de presentar per triplicat, picats a màquina a doble espai.
- 3.- Es podrà concorrer als següents guardons:
Flor Natural al millor poema sobre l'Amor.
Viola d'Or al millor poema sobre la Religió.
Englantina al millor poema sobre la Pàtria.
Flor de Fajol al millor poema sobre les Essències Comarcals.
Fulla de Roure Penol al millor poema enlairant l'Esperit Carlí.
- 4.- La recepció d'originals es clourà el 2 de maig (dia de la Independència) o al migdia del següent dia laborable. Aniran adreçats a l'apartat 190 d'Olot o a la Impremta Aubert, c/ Hospici, 9, d'Olot.
- 5.- El veredicté serà emès per un Jurat nomenat pel Consell de Redacció de «LA COMARCA CARLINA» i serà inapel·lable.
- 6.- El veredicté serà anunciat i difós per tots els mitjans de comunicació. El Jurat decidirà oportunament sobre la conveniència d'atorgar els guardons en un solemne acte públic, amb Reina dels Jocs Florals, dames d'honor i patges.
- 7.- Els poemes guardonats seran publicats a «LA COMARCA CARLINA», però quedaran propietat intel·lectual de l'autor.
- 8.- Els poemes podran ésser presentats sota pseudònim i els premis podran ésser recollits per un apoderat.

OLOI, 27 de març de 1987

PASSATEMPS

PROBLEMA D'ESCACS

Blaques juguen i negres guanyen, contra qualsevol jugada

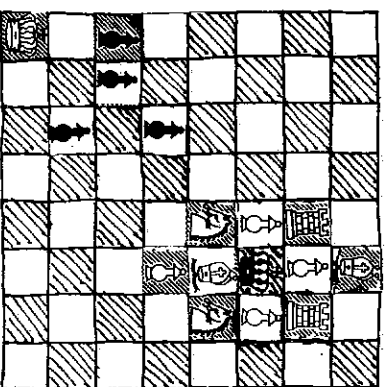
Explicació: El general Savall, temporalment abandonat pels seus genets, artillers i infants, que han passat a França a escortar el retorn del Monarca legítim, es troba encarcerat per tota una divisió de liberals.

Però la imminent victòria del general Nouvilas es veu frustrada per l'agorarda acció d'un escamot de quatre trabucaires de la Garrotxa, que empresonen en Nouvilas i obliguen el seu exercici a una humiliant capitulació.

Solució: 1.- Si AxP, PxA. 2.- C3D, PxC. 3.- T7AD, P7D. 4.- TxP, P8D=I+. 5.- T1A, TxT++.

Alternativament: 1.- Si C3D, PxC. 2.- T7AD, P7D. 3.- AxP, PxA. 4.- TxP, P8D=I+. 5.- T1A, TxT++.

Alternativament: 1.- Si C7T+, RxA. 2.- C3D, PxC. 3.- T7AD, P7D (i continua com el cas 1).

SOCIETAT

■ La distingida senyoreta Margarida, filla del nostre estimat amic Josep Campins i Roquerol, es troba molt recuperada de la malaltia que l'ha tinguda apartada de la vida social i cultural d'Olot durant tots aquests mesos. Des d'ací ens n'alegem.

■ El Sr. Emili de Robiola ha demanat per al seu fill Eugeni la mà de la honorable senyoreta Rosa Maria Campany, filla del nostre assessor editorial. La nostra més cordial enhorabona!

■ Aquest passat cap de setmana, aprofitant el pont de Sant Josep, hem tingut el goig de veure passejant-se pel Firal la família Gimèstia de Barcelona. Com cada any, a partir d'ara i fins per les Festes del Tura, tindrem l'honor de veure'ls sovint en les festes de societat i en les vetllades culturals que organitza l'entitat Matalaranya.

■ El fill del nostre bon amic Eusebi Plandemontana ha aprovat els exàmens, convocatòries de febrer, de 4rt. de Veterinària. Des de la Comarca Carlina el felicitem i l'encoratgem per la seva brillant carrera.

A aquestes altures del mes de març, els apardors de les botigues de confecció ja ens estan oferint les primeres mostres del que triomfarà en matèria de roba durant els propers mesos. Obidem-ho. Senzillament ignorem aquesta falsa renovació de l'art de vestir-se dret i inspirem-nos en les enriquidores cultures del passat.

La dona carlina, alta i esvelta ella, necessita colors opacs, amortidors de les temptacions terrenals i que a la vegada realcin el ritme del seu pensament, i la fermesa dels seus actes. Recomanem l'extensa gamma de negres amb alguna variació al gris marengo, sobretot si s'ha de fer llargues travessies muntanyenques.

El sarro es portarà a l'esquerra, lleugerament inclinat. Col·lor sobris. Tons marrons, grisos o caquis.

El trabuc serà imprescindible en els temps en què ens és donar viure. Arma senzilla, no gens aparatosa, que complementarà ensens que el rosari (metal·litzat o cromat) la imatge ideal de la dona carlina.

Mm. de Cabrinetti

L'HOSTAL DE LA CORDA

La primavera d'enguany ha vist culminar un llarg procés de decadència que va començar ara fa 112 anys. Què va passar a l'Hostal de la Corda el divendres 26 de març de 1875? La llegenda que n'ha quedat parla d'un pacte entre els generals Savalls i Martínez Campos, però els historiadors i alguns contemporanis diuen que hi hagué l'entrevista, però de pacte, res de res. El que sí que és cert, és que tots dos generals acordaren una treva per permetre als soldats carlins que anessin a Olot a comprar vitualles.

¿En què es basa la llegenda que en Savalls i en Martínez Campos varen pactar la fi de la guerra a Catalunya? Probablement la llegenda va sorgir perquè, efectivament, la guerra es va acabar poc després, dintre un ambient de «savor faire» i de cortesia entre els contendents. Però aquesta entesa aparent no demostra que hi hagués cap pacte a l'Hostal de la Corda.

Bé, a nosaltres tant ens fa que hi hagués pacte o no, perquè el que importa no són els fets, sinó els símbols, els mites, les llegendes. I l'Hostal de la Corda és un símbol de primera en la iconografia carlina de la Garrotxa. L'Hostal de la Corda reuneix tots els ingredients perquè durant 112 anys hagi arrelat la convicció que hi succeí un esdeveniment extraordinari. Analitzem estructuralment els ingredients:

1r. ingredient: el marc geogràfic. L'Hostal de la Corda era un important nucli d'atracció en l'àmbit rural per la seva situació privilegiada, en la bifurcació dels camins a Olot, la Pinya i Riudaura.

2n. ingredient: el gust pel macabre. A l'Hostal hom hi guardava des d'antic la corda per penjar els bandolers de camí ral a les forques del Coll dels Morts.

3r. ingredient: el menjar i el beure: L'Hostal era un centre de relació social on es reunien militars i pagesos a beure vi negre i menjar arengades amb fesols.

4rt. ingredient: la guerra i la pau: Són dos conceptes antagònics, profundament arrelats en la ment col·lectiva.

5è. concepte: la jerarquia: A l'Hostal s'hi varen reunir els dos generals en cap dels exèrcits que lluitaven a Catalunya, amb els seus ajudants, subordinats i escortes.

6è. ingredient: la pompa i l'ostentació: Les boines vermelles, els uniformes de gala, les espases, els trabucs, les medalles, els cavalls.

7è. ingredient: la Religió: L'únic pacte cert fou la treva (record de les Treves de Déu?) que va coincidir en un diumenge, el Dia del Senyor.

8è. ingredient: la placa: La placa que hom posà a la casa veïna, anomenada la Corda, ha contribuït a la formació de la llegenda.

9è. ingredient: la maledicció: L'Hostal ha anat per mal camí i ara és a punt d'ésser venut en pública subhasta.

10è. ingredient: el masoquisme nacional i el pactisme: És coneguda l'afició dels catalans a celebrar les derrotes, com l'11 de Setembre, o a recordar amb delectació les claudicacions, denominades pactes, com el compromís de Casp.

Aquests deu ingredients convergeixen en una conseqüència final: la sacralització de l'Hostal de la Corda. L'Hostal ha satisfet la necessitat dels carlins de la Garrotxa de tenir un lloc «sagrat». Curiosament, molts no carlins també s'han sentit satisfets d'aquesta sacralització de l'Hostal.

La decadència esmentada al començament d'aquestes ratlles va començar amb l'aparença d'un pacte claudicant i amb la desaparició certa de l'esperit de lluita. Durant el temps transcorregut, molts valors fonamentals han perdut pes o han desaparegut: la Monar-

quia legítima, substituïda per una altra; la Religió, quasi desconeguda després del Concili Vaticà II; els Furs de pergami, substituïts per un Estatut de plàstic. I l'Hostal de la Corda, completament desacralitzat, convertit en una sucursal de les illes Hawaii, s'ha dedicat a vendre debatuts glaçats de suc de pinya i coco amb rom blanc, fins i tot al pic de l'hivern. Naturalment, abandonades les mongetes, despreciada l'arengada i oblidat el vi de raig, el negoci ha anat malament i, per deutes, l'Hostal de la Corda ha sortit a subhasta.

Si ningú no hi posa remei, aquest símbol suprem de la Garrotxa acabarà en mans d'alguna multinacional, que culminarà amb eficiència l'obra de degradació. Des d'aquestes pàgines fem una crida a qui correspongui i a qui no correspongui perquè amb ajuts, donatius, subvencions, captes, rifes o el que calgui es pugui salvar l'Hostal. Que la Diputació sàpiga el perill que corre aquesta relíquia històrica. Que la Generalitat de Catalunya i l'Ajuntament de Barcelona facin el possible i l'impossible, en record del pacte Pujol - Maragall, anomenat «Pacte d'Olot», que en realitat s'hauria de dir «Segon Pacte de l'Hostal de la Corda».

A. G.

CRÒNIQUES CAPTIVES

Com ens veuen des de Madrid.

Els «Serveis Especials de la Comarca Carlina» han interceptat unes cròniques que el corresponsal d'un diari madrileny enviava a Madrid. Llàstima que no fossin publicades, perquè haurien provocat la Quarta i definitiva carlinada culminant amb la independència del país sota l'autèntic Rei i les Corts representatives de les essències històriques del país i de la sang realment catalana incontaminada.

«Desde la Garrocha pasando por Santa Pau».

Había leído a Pla, Josep, que se sentía vinculado a esta Garrocha, que nada tiene que ver con los guanches ni con sus pértigas, por la comida y la gente tan distintos y contrapuestos a los republicanos y federalistas ampurdaneses. Aquí los pueblos tienen nombre de santo: Sant Jaume, Sant Joan, Sant Ferriol, Sant Feliu, Santa Pau, Santa Margarida y descubren sin vergüenza las raíces religiosas y tradicionales del país.

La capital de la Garrocha es Olot, un pueblo grande, físicamente encerrado entre montañas y que produce al viajero una inmediata sensación de opresión. Tate, se dice uno, «esto es una ciudad cerrada y oprimida» y aunque no abunda la sotana, ni la barretina (tradicional boina de color rojo, y en forma de saco) se respira cierto olor a rancio, a sacristía húmeda y oscura.

Antiguamente de Olot se conocían sus imágenes religiosas, los Santos, ahora el único mensaje que la une al mundo civilizado es el «fuet d'Olot» de la

casa España. No es mi intención hablar de industria, porque de esto hay en todas partes, sino de las esencias imponderables de estas culturas periféricas históricas. Al habitante urbano no le hace falta trasladarse ni a Extremadura, ni a los montes de Orense, ni al hinterland de Jaén para toparse con reliquias. A dos horas de Barcelona, o de cualquier punto de la Costa Brava, está la Garrocha.

La Generalitat cuida mucho estas reservas étnicas y raciales no contaminadas ni por la inmigración ni por el turismo: es ejemplo, muestra y piedra de toque del «som perquè som» (somos lo que somos y que nos parta un rayo) de la fidelidad a lo indescriptible, ahistórico e intemporal: ser catalán.

Que el catalán prototipo viene de Olot, de la Garrocha, se ha convertido en un tópico que se cita en cualquier reportaje, artículo, o sirve para ilustrar al hombre del país.

Exteriormente, para la visión del viajante de comercio, Olot no es distinto de los muchos pueblos que se patea anualmente por toda la península. Para el estudioso de oído abierto y cierta curiosidad, la Garrocha y Olot es un caldo de cultivo, un microcosmos donde se reproduce todo esto de lo que es Catalunya, pero sin las interferencias y sombras de la macropolítica.

En los reportajes siguientes, el lector podrá vivir de cerca esta experiencia antropológica. La estructura social-religiosa; el lenguaje y los mitos históricos; las alternativas políticas.»

(Nosaltres continuarem tocant a sometent).

Lo Sometent

LA GUIA DEL CONTRABANDISTA MODERN (I)

Temps ha, a casa nostra, una de les activitats més importants i dignes d'ésser esmentades dins les característiques pròpies d'aquest nostre estimat país, on la Providència ha fet que nasquéssim, fou sense cap mena de dubte la de contrabandista.

La idiosincràsia pròpia de la comarca, la situació geogràfica, el caràcter de la seva gent, les arrels dels seus habitants, feren d'aquesta professió una de les fonts més importants de riquesa i d'ocupació, i òbviament, de transcendental importància al llarg del temps i dels esdeveniments.

Actualment, les circumstàncies han canviat moltíssim. La situació política, econòmica i social no pot ni comparar-se amb la de fa aproximadament cent anys. La societat ha evolucionat fins a límits insospitats pels nostres avantpassats, s'han produït canvis tan radicals que les estructures que, amb fidelitat i paciència, bastiren els nostres besavis, trontollen. El progrés ha conduït a una paulatina destrucció de tots els valors per què tants màrtirs donaren la vida. Ara, però, malgrat tot, torna a néixer de les seves cendres, com l'Au Fènix, amb insospitada força, la veritat: **DEU, PATRIA, REI, FURS** torna a ésser la consigna.

Ara tot seguit us deveu preguntar el perquè del títol d'aquesta secció, «Guia del contrabandista modern», i el perquè de la introducció. Molt fàcil: ens proposem demostrar el com i el perquè (causa i conseqüència) de l'existència, avui dia, de contrabandistes, i quina relació té això amb la veritat de la nostra doctrina.

CONTRABANDISTA és, segons el diccionari de Pompeu Fabra: «La persona que fa el *contraban*», i fer **CONTRABAN** és: «La introducció furtiva de mercaderies prohibides o que no han pagat el dret d'entrada». Ara bé. Després de cert temps d'estudis i d'investigacions, ens atrevim a afegir una nova connotació al significat originari de la paraula, tot i que pugui, en certs contextos, confondre's amb una altra definició força afí a l'anterior: «Privar (algú) amb engany d'alguna cosa que li és deguda, esp. (l'administració) de drets, impostos o taxes».

Tal com hem avançat en la nostra introducció, vivim en una societat molt avançada (?), despersonalitzada totalment i, a més, desposseïda de tot sentit i valor. El fet de mantenir aquesta superestructura necessària, ja sigui un Estat centralista com un Estat «liberal-autonomista», un organigrama estructural de funcionament immens amb una burocràcia omnipresent en cada un dels més petits racons d'aquesta estructura. Per mantenir tot això es necessita encara més una estructura grandiosa en el sentit econòmic, pressuposa unes enormes despeses que van incrementant-se any rera any desorbitadament, tot convertint el país en ruïnós i apte només per incrementar cada any el pressupost destinat a la despesa pública, a més sense que ni a curt ni, molt menys, a llarg termini, no s'albiri ni la més minsa solució.

I d'on surten els diners per fer front a aquestes innombrables despeses? Del poble.

I de què serveix pagar? A part d'anar mantenint buròcrates, de res. L'absurd del liberalisme dels governs d'aquests darrers anys ha conduït a la més absoluta destrossa social, econòmica i política que ja venim arrastrant des d'aquell malaurat dia en què a l'Hostal de la Corda Martínez Campos i el nostre admirat Savalls signaren la pau que va conduir el nostre poble a la més absoluta ruïna i misèria en mans d'aquests liberals. Vegeu, si no, com a mostra el següent:

CALENDARI DEL CONTRIBUENT

DATA LÍMIT	CONCEPTE	SUBJECTE OBLIGAT	PERÍODE
20 GENER 20 ABRIL 20 JULIOL 20 OCTUBRE	Retencions Impost Renda	Tothom que hagi practicat retencions i estigui subjecte a estimació directa o estimació objectiva singular sistema ordinari per l'impost de Renda.	Trimestre anterior
20 GENER 20 JULIOL	Retencions Impost Renda	Tothom que hagi practicat retencions i estigui subjecte a estimació objectiva singular sistema simplificat per l'impost de Renda.	Semestre anterior
20 GENER 20 ABRIL 20 JULIOL 20 OCTUBRE	I.V.A.	Contribuents subjectes a I.V.A. i per diferències entre I.V.A. carregat i I.V.A. suportat.	Trimestre anterior
20 JUNY	Declaració de Renda Declaració de Patrimoni	Qui hagi obtingut rendes familiars de més de 500.000 ptes. l'any.	Any anterior
20 JUNY	Qüestionari-resum d'estimació objectiva singular.	Contribuents subjectes a estimació objectiva singular. A presentar amb la declaració de Renda.	
31 MARÇ	Relacions d'ingressos i pagaments.	Totes les persones que tributin per Llicència Fiscal i hagin fet ingressos o pagaments de o a un mateix interessat superiors a 500.000 ptes. en total durant l'any, excepte minoristes amb volum de vendes inferior a 50.000.000 de ptes.	Any anterior
Segons Ajuntaments	Llicència Fiscal i Contribució Urbana i Rústica	Tots els contribuents per aquests impostos. Cal fer els pagaments a la Recaptació de la zona.	Any actual
Segons Ajuntaments	Impost Municipal de Circulació.	Propietaris vehicles: Cal fer el pagament al lloc assenyalat per l'Ajuntament.	Any actual
5 FEBRER 5 MAIG 5 AGOST 5 NOVENBRE	Impost sobre la renda (ingrés a compte)	Tots els que desenvolupin activitats empresarials, professionals o artístiques subjectes a estimació directa o E.O.S. sistema ordinari.	Trimestre anterior
5 FEBRER 5 AGOST	Impost sobre la Renda (ingrés a compte)	Id. subjectes a estimació objectiva singular, sistema simplificat.	

Alerta! Els nostres enemics estan a l'aguait, ens vigilen de prop. No descansen ni de dia ni de nit. Noves impositions tributàries estan al caure. De moment s'han conformat a vigilar-nos de prop des de l'Avinguda de l'Uruguai d'Olot, on han muntat la nova seu. Ah!, i encara no tot s'acaba aquí. Aquesta corrua immensa que hem vist abans pertany només als deures que tot ciutadà, més o menys honrat, té amb l'Estat central, però tenim encara els impostos autonòmics, els municipals... Tots plegats fent pinya escanyant el ciutadà per tal de mantenir viva una estructura liberal caduca i pudenta, que si tots plegats no aconseguim de posar-hi remei acabarà amb nosaltres.

(continuarà)

ECONOMIA I FINANCES

Pagarès del Tresor

Anant al fons de la qüestió, cal que l'estalviador carlí sàpiga d'una vegada que els Pagarès, de pagarès no en tenen res; i el Tresor, de tresor tampoc. Anem a pams.

Per pagar un pagarè que venç, la Hisenda del corrupte estat democràtic n'imprimeix un de nou i el ven a qui l'hi vulgui comprar, fent-li creure que el sinistre tros de paper tragina determinades essències, que conclouen en beneficis monetaris i desgravacions fiscals. Fins ara, la cosa ha funcionat perquè tothom es va creure allò de la transició democràtica i, a més, les emissions de Deute Públic s'estilen en la decadent Europa. Però la darrera subhasta de Pagarès del Tresor ha quedat més deserta que un ateneu republicà i federal després del pas

de les nostres tropes, i els financers no estan disposats a invertir més diners si no s'apugen els tipus d'interès.

Naturalment, la Borsa ha baixat i el Tresor ens ha demostrat que no és res més que un vulgar magatzem de paper usat.

Recomanem la inversió en monedes d'or.

OR

Ara és l'hora de vendre els vostres Pagarès del Tresor o de fer-los servir per pagar les vostres compres d'or.

Degut al maligne complot contra Sud-Àfrica, les monedes d'or d'aquest admirat país han sofert una caiguda en llur cotització. És el moment propici perquè tot bon carlí mostri el seu suport a la causa comprant «kruggerands» a baix preu, amb excel·lents perspectives de revalorització.

Altres monedes d'or són menys aconsellables, tot i que l'«àguila» nord-americana ha abaijat també força el seu vol; però ningú no sabria dir si porta gaires perdigons a l'ala. Prudència! Totalment rebutjable és la moneda espanyola dita «alfonsina». Encara que es tracta d'una moneda d'or, tot carlí que en tingui hauria d'ésser considerat com un traïdor.

La Comarca Carlina

JUDICI 69 DE LA SALA SEGONA DEL
CONTENCIÓS CELEBRAT A OLOT L'ANY
DE GRÀCIA 87, SOTA EL SEGÜENT
REPARTIMENT: ACUSAT 1r., SANT PARE (fals),
ACUSAT 2n., COMUNITAT DE FRARES I
MONGES (falsos). FISCAL: EL SR. AGRICULTOR
AJUDAT A LES BANDES PER L'EQUIP CARLÍ
HABITUAL. ADVOCAT DEFENSOR: EL NINU
DE SANT ESTEVE. JUTGE: SU SEÑORIA DON
JOSE MALAUVA, MAGISTRAT MILITAR DE
PAMPLONA DESPLAÇAT EXPRESSAMENT.
L'AGUTZIL I EL QUI ESCRIU. VEU EN OFF:
UN TORRACOLLONS DEL PÚBLIC.
BARRETINES, TRABUCS, BASTONS I TOT
L'ATREZZO HABITUAL CARLÍ.

Escenari: La Circumferència Olotense. Ambient d'ofici
de tenebres a l'hora de matar jueus. Un teló de silenci
que s'aixeca a l'hora de començar...

CAPÍTOL I

El senyor Juez...: -Fora les barretines, cony!
Mira, ara aquest dirà: -Se levanta la sesión.
-Se levanta la sesión. La ciudad de Olot contra el Papa de Carna-
val, monjas y frailes con titola.

-Ep, que això no és cap pel·lícula de Perry Mason...
-La Corte queda constituída en la Circunferencia Olotense.
-Ho fan aquí perquè només hi poden entrar els rics, que som els
qui tenim veu més que vot.

-...el abogado acusador señor Agricultor tiehe la palabra.
-Señorías: Paso a relatar los hechos. Durante las fiestas de Carna-
val de este año, en el día del desfile, o dicho en palabras democrá-
ticas adecuadas, del pasacalle o rua, un grupo de desaprensivos de
clara inspiración masónica se pasearon disfrazados de autoridades
eclesiásticas...

-Has vist? S'ha senyat!... Vol impressionar el jurat.
-...haciendo claramente mofa de las más altas instituciones ecle-
siásticas. Entre otras cosas se podía observar una clara referencia al
hecho de que los señores frailes también tengan titola, cosa hasta
hoy discutible por el pueblo llano, como el sexo de los ángeles y ar-
cángeles...

-Això sí que té bemols...
-...y además retráctiles y extensibles, como la de cualquier otro
hombre...

-Ara pla!
-...Semejante supuesto, señorías, con el agravante de perseguir a
monjas, ante los ojos de los inocentes ciudadanos menores de vein-
tiún años que se supone, por su edad, conservan intactos los más
virginales instintos y pensamientos...

-Ostres, ostres, ostres...!
-...quedarán minimizados ante los horrorizados ojos de los olo-
tenses al aparecer un señor montado en un coche -otra alusión al
Papa móvil- vestido de blanco que representaba claramente al San-
to Pontífice de Roma, persona de azúcar y por tanto intocable...

-Ja t'ho deia, jo, que això s'acabaria malament!
-... podían haberse cargado a los comunistas, hasta con cierto
tacto al presidente americano, o a cualquier ciudadano, pero al
Santísimo Padre... clama contra Dios, contra el Rey, la Patria, los
Fueros... contra todo...

-Ho veus, com tenia raó?... Aquesta mainada...!
-Yo pido, señorías, justicia, para lavar la injuria que el pueblo de
Olot ha hecho en este malvado Carnaval, befándose de lo más sa-

grado, noble, puro, limpio que hay en este mundo. Esto es una bo-
fetada al mínimo y dulce San Francisco de Asís, a la humildad y la
pobreza de una Iglesia que siempre ha pedido caridad para Dios...

-Uuuhhh!!! Uuuhhh!!!
-Los acusadores que se callen, coño, o mandaré intervenir a la
comisión pro-vertedero, a ver si lo arreglan!

-...y que como mínimo se merece un reverencial respeto ya que
vive alejada del pueblo y ausente de toda realidad, como se ha de-
mostrado en todo este cachondeo de la fecundación en vidrio, y por
lo tanto no hay que mezclarla con nuestra sucia y desgraciada reali-
dad democrática.

-Això, això! Ja era hora que algú ho digués. Això de la democrà-
cia és una conya!

-¿El señor fiscal puede indicarnos qué pena pide para estos pre-
suntos blasfemos?

-A eso iba, señor juez. Reservándome el derecho de modificar
mis conclusiones, creo que un escarmiento justo para estos desgra-
ciados sería presentarlos a las próximas elecciones en la lista de la
Conveniència, hacerlos socios de la Circunferencia Olotense y nom-
brarlos comisionados para las próximas Fiestas del Tura. En una
sociedad carlina como la nuestra semejantes farsantes no tienen ca-
bida. De concejales en el Ayuntamiento aprenderían lo que es no
poder hacer nada sin permiso del jefe.

-Collons! Pobres nois...
-Creo, señor fiscal, que ha desmesurado algo sus peticiones. Pue-
de sentarse. Tiene la palabra el señor abogado defensor.

-Señoría, dado que ya son las cinco, la defensa sugiere un recreo
hasta mañana a la misma hora.

-¡Señor abogado, le ruego que se ponga en pie para dirigirse a
esta corte!

-Pero si estoy de pie.
-Vd. perdone.

-Se acepta la propuesta. Mañana a las diez se reanudará la se-
sión.

-Anirem a tirar-nos a la bartola una estona...
-Bartola!!!

Aconseguirà el fiscal la terrible condemna que demana? Se'n sor-
tiran, aquests nois? Quedarà neta la façana de l'Església i recupera-
ran el seu digníssim sexe els freres? Es podrà demostrar que les
monges són maques i els conyons uns mal parits? Llegeixi, llegeixi
el pròxim capítol de «La Comarca Carlina».

La Comarca Carlina

ACTE COMMEMORATIU DEL DIA DELS MÀRTIRS DE LA TRADICIÓ

Catedral de Girona.- Hotel Peninsular.- Diumenge, 14-III-1987.

(Girona, de la nostra redacció).

Més de cinquanta-cinc persones vam retre, diumenge, homenatge als nostres Màrtirs. Primer a la capella de la Caritat de la Catedral i, després, a l'Hotel Peninsular. Molts ho aprofitaren per lluir l'honorable boina roja. M'alegrà comprovar que el nostre missatge tenia especial acceptació entre la gent jove: ben bé la meitat dels assistents tenien menys de 30 anys. Presidiren l'acte personalitats del carlisme gironí (3) i del barceloní (1).

Obrirem l'acte resant una Ave Maria. Llavors s'inicià el torn de parlaments.

El primer orador ens féu un clar resum dels trets fonamentals de la ideologia carlista:

1.- La Religió Catòlica, no entesa des d'una òptica liberal sinó que transcendeix a l'àmbit social.

2.- La Tradició: cal retornar al camí marcat pels avantpassats i recuperar l'estat natural.

3.- Els Furs, com a reconeixement de la personalitat pròpia dels catalans i, per extensió, de tots els pobles d'Espanya.

4.- La Monarquia legítima, capaç de consolidar aquest estat natural.

Llavors l'orador, amb inspirades paraules, ens recordà el sentit de la commemoració i el sentit del generós acte dels nostres màrtirs, que consolida i cimenta la nostra ideologia.

El segon orador ens comentà la situació actual d'Espanya i d'Europa en general a partir de la Revolució Francesa, la qual comparà a un arbre que no ha donat fruit, les dues branques del qual (Occident capitalista i Orient socialista) s'enfronten: El carlisme ja havia predit l'esterilitat d'aquest arbre.

Els carlins tenim, doncs, una important missió i no podem tancaïr-nos en nosaltres mateixos: hem de fer proselitisme i retornar a Europa la seva ideologia i aconseguir el «rearmament moral d'Occident». Perquè, quan hi ha hagut una Europa forta i unida a l'entorn de la mateixa ideologia? Obviament a l'Estat Mitjà, i gràcies a la fe cristiana.

Molta gent pot ésser receptiva al nostre missatge perquè el nostre cos doctrinal és immens i ben sedimentat. De totes maneres, l'orador distingí entre aquell interès que prové d'una fe catòlica, unes tradicions i una missaga carlista, i aquell altre interès egoista -potser no tan bel·l, però igualment lícit- de qui ens abona pensant en els beneficis que els carlins podem aportar-li. El nostre missatge és molt atractiu perquè nosaltres oferim llibertats reals, ben diferents d'aquesta llibertat abstracta liberal, en virtut de la qual es neguen totes les altres i que només porta a la relaxació de costums i a la decadència.

El tercer orador féu un parlament orientat a l'estructuració de la plataforma carlista, i ens convidà a participar en les tasques d'organització i formació de comitès locals. També informà de l'acampada per a joves que es farà aquest estiu a Parets d'Empordà. Tanmateix, abandonà en alguns moments aquest to gairebé burocràtic i es permeté -allí, en família- aguts comentaris sobre l'origen carlí de Convergència, partit que ara es diu català i de dretes.

Finalment, el representant del carlisme barceloní ens donà fe del seu suport i ens animà a continuar: «Que sobre aquestes pedres, tan ben fonamentades, anem posant-hi les altres fins a construir la catedral del carlisme; però que no ens passi com amb el temple de la Sagrada Família», foren les seves paraules.

Tancàrem l'acte cantant el nostre himne «Por Dios, por la Patria y el Rey» i amb els tres visques a Espanya, a Catalunya i al Rei.

A L'OMBRA DE ST. ESTEVE

Insolents i capficats em miraren de reüll. Aguanto la pluja, el sol i les gelades com el que més, i mai no m'heu sentit vanagloriar-me ni de la meua fortaleza ni del broncejat que em caracteritza i que espeteja a nadius i forans.

Vull dir-vos quatre veritats, entre elles, que sóc l'únic habitant de la ciutat que ha fet i té els mèrits necessaris per considerar-se conservador -interpretador de l'esperit de la història aplicat a la moral que ha de regir sempre les actituds socials, i que si bé fins ara us ha semblat que jo era un espectador més o menys guarnit amb honra, a partir d'ara seré la implacable veu de la consciència de tots i cadascun dels vostres actes.

Heu pensat mai que les meves pupilles metàl·liques es rovellèn d'indignació quan veuen cada any, a les acaballes de febrer, com els roigs i els liberals es confabulen per fer grollera moia i escarni insultant de la meua persona i de l'esperit carlí que, tots ho heu de reconèixer, represento amb dignitat, gràcia i formosor?

¿No heu pensat mai que les meves orelles es fragmenten sentint els murmurs i exabruptes que surten de l'antiga «Casa Oró», ara convertida en cau i niu de rojos liberals i maçònics socialistes que a les nits, aprofitant-se de la foscor i del merescut descens dels lleials patriotes, confabulen per apoderar-se de l'Ajuntament?

¿No us heu imaginat mai que em falten mans per colpejar a tort i esquerra quan veig tanta impudícia festiva en substitució de la gràcil i airosa sardana, tan blasmable actitud i censurable comportament dels qui, triats per defensar els nostres ideals, han tenyit apressats la lleial boina vermella amb tres ratlles groguenques i la fan servir de barretina l'Onze de Setembre, o per anar a la llotja presidencial del Barca?

Em falten mans per clatellar tanta estultícia quan veig com aneu tots amb la papereta a la mà convocats per l'engany de la democràcia pluripartidista, ignorant els vostres deures envers la veritable democràcia de la legitimitat històrica, i oblidant les vostres arrels carlines en ares de la modernitat liberal-socialista.

Després d'avançar-vos aquestes quatre veritats sobre el precari estat moral i social de la nostra estimada ciutat-comarca, aprofitaré l'espai que aquests bons i joves amics m'han ofert per retornar-vos al recte i lleial camí de la salvació. Tremoleu, liberals. Ferrer torna!

LA «MOLT LLEIAL» DEMOSTRA SER-HO

Entre els intrascendents i ensopits temes que es tractaren en el Ple de l'Ajuntament d'Olot el passat dia de Sant Josep, cal esmentar-ne precisament un que ni tan sols fou mencionat en l'ordre del dia: El cent cinquanta aniversari de la concessió, per part de la reina dels liberals Isabel II, de l'infame títol de Molt Lleial a la ciutat d'Olot.

Molt ens temíem els patriotes que l'aliança dels republicans, socialistes, rojos, liberals i carlins moderats que governa la nostra ciutat, obligada per la manca de motivacions en els seus actes polítics, fes bandera d'una data tan nefasta com aquesta del 19 de març de 1837. Afortunadament s'imposà la racionalitat, i aquest aniversari de funesta memòria per als lleials defensors de la legítima monarquia i del natural ordre de les coses, va ésser ignorat, tant pels representants municipals com per la resta dels olotins.

Cada cosa al seu lloc, i el lloc més adient per a les infàmies i vexacions és l'oblit.

PINTADES A OLOT

En la nostra redacció ens hem assabentat que la nit del diumenge al dilluns van apareixer innumbrables pintades, algunes de fluorescentes, en molts llocs de la ciutat.

Degudament informats, i després d'una recerca exhaustiva en els nostres arxius (des de l'any 1842) hem arribat a les següents conclusions:

1.- No reconeixem el CNG com a filial nostra, encara que ens agradaria conèixer-los perquè ens semblen aprofitables.

2.- Les coses no es fan així. A la tercera carlinada i mitja o la Crenada Santa 1936-39, els feixistes foren els nostres aliats, o a l'inrevés.

3.- El besavi Capdevila lluità al nostre costat a la tercera carlinada.

La Comarca Carlina

**L'ABOONER
ESTIU**

La Comarca Carlina»
Impremta Aubert - OLOT
Dipòsit Legal: GI-261-87

Ferrer P.

La Comarca Carlina

LA XISPA DE LA VIDA

La Història ens ha demostrat a bastament que res no és novedós, ni extraordinari, ni modern. L'exactitud amb què els cicles de la Història es van repetint -amb lleugeres modificacions de forma però amb el mateix fons- és tan evident, que només en el pensament caduc i pansit d'alguns liberals - federalistes cap imaginar la possibilitat que el progrés i la modernitat siguin un invent de recent creació.

L'Esperit que mena l'ideari carlí ha mantingut sempre fresques aquestes i d'altres connotacions. L'Esperit carlí representa el progrés i la modernitat des de l'única via possible per aconseguir-ho: la legítima tradició. L'Esperit carlí ni es crea, ni es destrueix ni es transforma; s'adapta als temps gràcies a la seva flexibilitat.

Noble com l'or, és indestructible. És U i Quatrino: Una unitat de pensament en l'universal i quatre pensaments condensats en un: DÉU, PÀTRIA, FURS I REI. Quatre són les branques de la Ciència, les virtuts teològals, els punts cardinals i els llums dels legítims semàfors -avui dia reduïts a tres- que ens aturen davant la memòria històrica, ens prevenen dels perills en cas de transgredir les seves ensenyances, i ens obren les portes d'accés a la veritat universal del bon camí. De l'únic camí.

L'Esperit carlí, ni es crea ni es destrueix. Neix imprès en els gens dels bons patriotes, i bona prova de la seva existència són les idees polítiques i socials dominants en la nostra societat, que si bé han hagut d'adaptar-se a l'actual constitució imposada pel triomf temporal de l'Estat liberal, demostren en cada convocatòria electoral que l'esperit carlí guia els seus actes i que el crit: DÉU, PÀTRIA, FURS I REI ha estat comprès per la immensa majoria dels votants, donant el seu suport de forma massiva.

Per desgràcia, no passa el mateix en la resta de l'Estat, on llevat de punts molt localitzats (Províncies Vascongades, Galícia, etc.) l'aliança dels socialistes amb els liberals i els republicans porta la disbauxa, l'opressió i el desencís als infeliços que pateixen el seu govern.

Només una breu cita literària que confirmarà als descreguts i desencisats la veritat objectiva de l'actual evolució del carlisme i la seva influència en les idees dominants de la nostra societat. Gerald Brenan predeia en el seu estudi històric d'Espanya «EL LABERINTO ESPAÑOL» l'adaptació del carlisme i el seu renaixement d'aquesta manera:

«El campo había sido siempre carlista en Catalunya; los pequeños propietarios y aparceros habían combatido fanáticamente por el primer Don Carlos, y aunque lo hicieron con menos entusiasmo por su nieto, no por esto habían renunciado a sus opiniones. El carlismo en el siglo pasado no representaba únicamente clericalismo extremado, sino AUTONOMIA Y PRIVILEGIOS LOCALES. Asociando sus propios objetivos con aquellos del pueblo, la IGLESIA había encontrado CAMPEONES para su causa en el País Vasco y Catalunya. Y cuando por segunda vez el carlismo fue derrotado y su causa apareció irremisiblemente perdida, era natural que la Iglesia, lo mismo en las Provincias Vascongadas que en Catalunya, hiciese pesar su influencia del lado de los nacientes MOVIMIENTOS AUTONOMISTAS. En Catalunya el Obispo de Vic (Torres i Bages) llegó a ser uno de los jefes del partido nacionalista; y no ya las familias especialmente carlistas, sino de hecho la TOTALIDAD de la encopetada burguesía de Barcelona, acabó por unirsele. Hasta 1900, desde luego y salvo un breve intermedio, hasta 1923 el NACIONALISMO CATALAN fue un movimiento predominantemente de DERECHAS».

Evidentment, i com ja s'ha explicat abans, el carlisme s'adapta als temps, i sens dubte, si Gerald Brenan hagués escrit el seu llibre el 1987, hauria obert un altre breu parèntesi que clouria amb l'afirmació clara i rotunda, que el nacionalisme català dominant continua avui dia essent un moviment predominantment de dretes, si entenem per idees dretanes les que el carlisme encarna i representa, cosa del tot absurda, ja que el carlisme està per damunt de matisacions alienes a la seva essència espiritual. El carlisme és, senzillament, la xispa de la vida.

A. G.

LES ESCOMBRARIES AL CLOT DE LES MULES

Amb una demostració magistral de tàctica militar -digna herència del gran Savalls- i sota la direcció de l'Alcalde Pere Macias assistit pel seu lloctinent Isabel Brussosa, la Mancomunitat de la Garrotxa aprovà l'emplaçament definitiu de totes les deixalles al CLOT de les Mules de Beuda. La Comissió Antiabocador de Besalú està molt enfadada perquè s'han deixat enganyar com passarells. Mentre uns els deien allò de «tranquils, nois, tranquils», altres preparaven el terreny per a l'emboscada definitiva. Ens dol que el famós CLOT de les Mules (el nom ve de l'àlies amb què es designava els liberals isabelins i altra gent descreguda que eren despenyats en aquella contrada) acabi convertint-se en un clot de merda. Però ja se sap que qui paga mana, i que pot ésser certa la frase que s'atribueix a l'Alcalde d'Olot: «El CLOT de les Mules és meul».

La Comarca Carlina

ROMANÇ DEL CLOT DE LES MULES

* A la Garrotxa hi havia
* una Mancomunitat
* coberta d'escombraries
* dels pobles i la ciutat.

* Tanta merda l'engolia
* voltant-la per tots costats
* que es va reunir un bon dia
* per resoldre l'entrellat.

Els oradors convergiren
en un punt mancomunat:
desenmerdem les contrades
on tots ens hagin votat
i aboquem les merderades
on ens hagin contrariat.
Que a Besalú, els socialistes,
plorin per haver guanyat.
No votant les nostres llistes
veuran que l'han ben errat.

L'Escombriaire del Fluvia

SANTORAL

Divendres, 27: Sts. Rupert

Dissabte, 28: Sts. Guntram
Diumenge, 29: Sta. Guíomar.

Dilluns, 30: Sts. Joan Clímac.
Dimarts, 31: Sts. Amadeu
Dimecres, 1 abril: Sts. Venan

Dijous, 2: St. Francesc

Divendres, 3: St. Sixte I, p.

Dissabte, 4: Sts. Plató

Diumenge, 5: V de Quaresma.

Dilluns, 6: Sts. Guillem,
Dimarts, 7: Sts. Joan Bta.
Dimecres, 8: Sts. Amanci.
Dijous, 9: Sta. Maria Cleofàs.
Divendres, 10: St. Ezequiel
Dissabte, 11: Sts. Estanislau

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

En / Na
se subscriu a «LA COMARCA CARLINA» i abona
l'import de 500 ptes. corresponent a una trimestralitat.

Forma de pagament escollida:

Taló a favor de «LA COMARCA CARLINA»

Gir postal o telegràfic.

«LA COMARCA CARLINA». Apartat 190 - OLOT - 17800